

va família, especialment quant a l'alimentació, al vestit, a l'habitatge, a l'atenció mèdica i als necessaris serveis socials; tota persona té dret a la seguretat en cas de malaltia, invalidesa, viduitat, vellesa o en altres casos de pèrdua dels mitjans de subsistència a causa de circumstàncies alienes a la seva voluntat”

Considerem que el benestar desitjat es pot assolir sempre que es doni la implicació de tothom: de la ciutadania, de l'administració i del sector privat mercantil, sense afany de lucre. Hi ha tres objectius que s'haurien d'assolir a curt termini i que volem destacar: incrementar els recursos culturals, educatius i socials, mitjançant una forta inversió; progressar en l'atenció personalitzada de qualitat consensuant uns mínims òptims en la prestació dels serveis, i procurar, per part nostra, utilitzar-los correctament fent assumible la fita de la coresponsabilitat. Si reprenem els reptes que té el nostre país, observem com, de forma estretament lligada amb el benestar, Catalunya té també el repte d'integrar-se en la Unió Europea. Catalunya també ha de mirar el món. Defensar la nostra qualitat de vida no ha d'anar en detriment de la qualitat de vida de qualsevol altre ciutadà del món.

Existeix un tema comú a les persones grans, que en molts casos pot ser clau. Aquest IV Congrés ha abordat el tema amb molta rigorositat i ha tractat de trobar l'equilibri entre la responsabilitat que requereix el sistema mateix i la necessitat d'un posicionament solidari, especialment, en les pensions més baixes, en les de vidui-

tat i en les jubilacions. Amb la confiança que s'han posat bons fonaments, ens reservem, si cal, la iniciativa legislativa popular. Però, abans, demanem a les institucions, que també en tenen la potestat, que l'exerceixin per fer possibles aquests acords.

Entenem el civisme com un conjunt de valors i actituds, com a drets i deures de les persones en relació amb la societat. Participar és el resultat de posar en pràctica el civisme en la vida quotidiana. Les persones grans som ciutadans i ciutadanes de ple dret i, per tant, amb plena capacitat per exercir el civisme.

Per fomentar el civisme i la participació en la Catalunya d'avui, les persones grans hem de tenir un paper actiu en la nostra societat, la societat civil ha d'ajustar la imatge de la gent gran i reconèixer i valorar el paper del voluntariat i l'associacionisme, les administracions han de seguir aportant recursos perquè les persones grans puguin continuar creixent com a persones en tots els àmbits i han de donar recolzament a les iniciatives que sorgeixen des de la ciutadania: l'associacionisme, el voluntariat, les aules de formació permanent, els casals...

Tots els delegats i les delegades, ens retem mútuament agraïment i ens felicitem per la gran participació que hi ha hagut

en el IV Congrés, la qual cosa ens demostra que hem avançat molt des d'aquell primer que vam celebrar al nostre país, l'any 1990. Han passat dotze anys, i ara disposem d'un Consell de la Gent Gran d'àmbit nacional i tractem temàtiques que indi-

quen una clara evolució, Però hi ha molta feina per fer encara, i assolirem bons resultats si sabem fer un seguiment acurat dels acords d'aquest Congrés.

La gent gran tenim el deure de seguir fent aportacions i ens exigim la participació. Això es fa predicant amb l'exemple. Aquest IV Congrés ha estat, potser, un gran exemple, el primer d'aquesta nova etapa que ara comença.

És per això que volem introduir un nou lema: "DES DE LA GENT GRAN PER A TOTHOM". Això és el que hem intentat fer en aquest IV Congrés, introduir una nova sensibilitat que ha consistit a tractar temes que afecten la societat en general tenint cura, també, de tot allò que interessa especialment les persones grans.

Per això demanem el compromís del Govern de la Generalitat de Catalunya d'impulsar els acords del IV Congrés Nacional de la Gent Gran. No cal dir que pot comptar amb tots nosaltres.

Com a comiat, fem nostra, i per tant de tots i de totes, una de les grans cites d'aquest IV Congrés Nacional de la Gent Gran:

"Estima el que fas, per senzill que sigui: és la riquesa concreta en un món de vaguetats. Només des del compromís i la implicació podem SER més que tenir"

Palau de Congressos de Catalunya, 24 de maig de 2002. ■